

Було це за сивої давнини... А може, й не дуже сивої, а може, і не давнини, а зовсім нещодавно, на початку осені. Теплий осінній вечір всівся перепочити на лісовій галявинці. Ласкаве сонечко поволеньки перекочувалося від одного дерева до іншого. І так само лінкувато дзижчали запізнілі мушки...

Аж раптом дрімотну тишу розітнули оглушливі пташині крики!

– Павичику! Братику! Видом видати, слихом слухати! Сто років не бачилися! – зарепетував Фазан, зіткнувшись із Павичем.

– Здоров, брате, – стримано відказав Павич. – Еге ж, давненько не стрічалися... Ну, як ся маєш? Чом у тебе хвіст такий сумовитий – дві пір'їнки, та й ті кволенькі? Он мій хвіст – ото хвіст! Виплеканий, випещений, пишний, іще й віялом розчепірюється! А кольори які – СВЯТО!

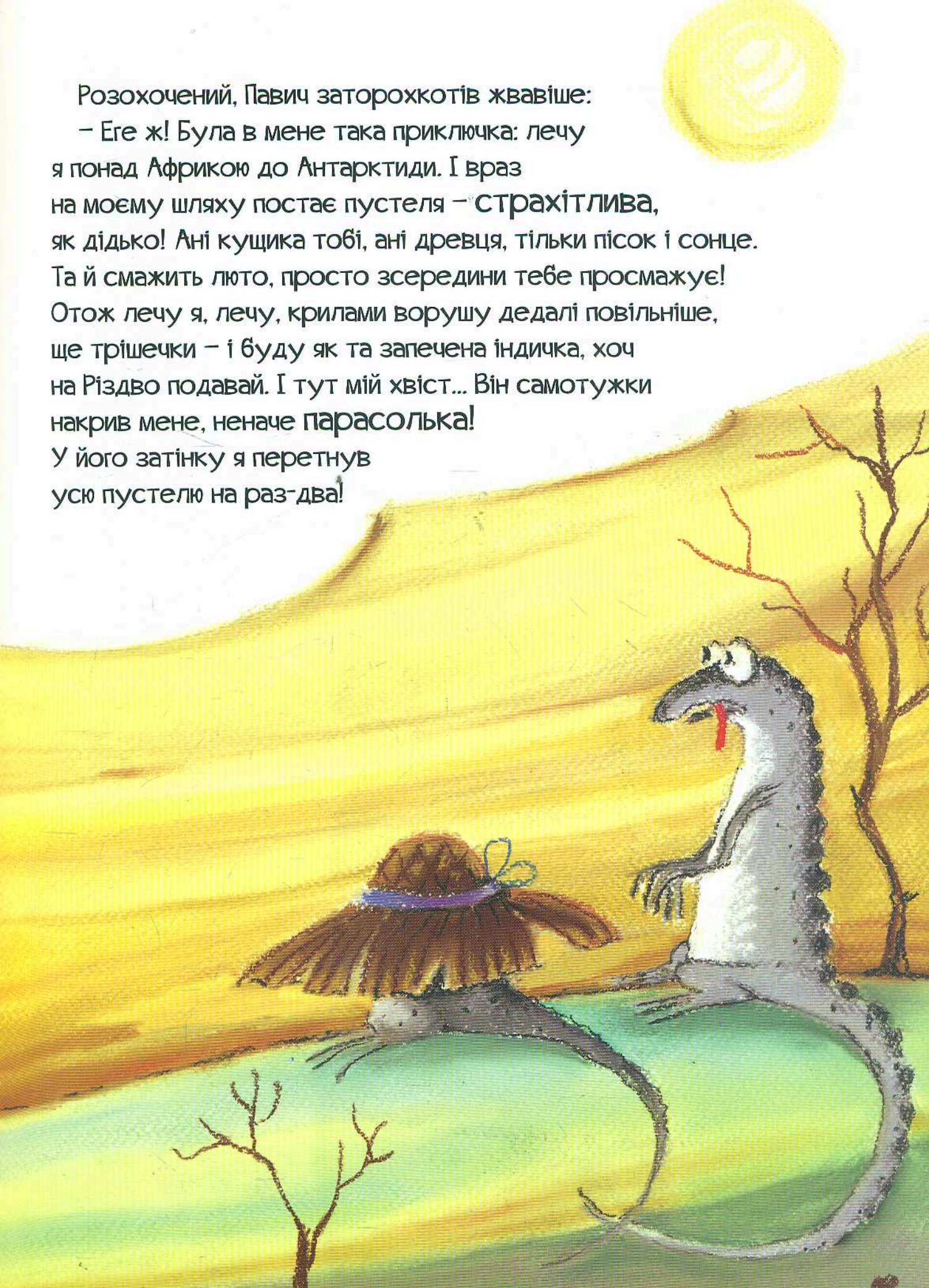
– Ой, тільки не треба принижувати мій хвіст! – набундю-
чився Фазан. – Хай він тонкий і на барви бідний, сили в нього
як у бика!

– Сили??? – Павич аж за боки схопився. – Вибачай, брате,
не вірю! От подиви... – Він указав крилом на свій хвіст. – Оце –
справжній козак! Завжди порятує і з будь-якої халепи ви-
тягне.

– Овва! – змахнув чубчиком Фазан. – Як цікаво!

Розохочений, Павич заторохкотів жвавіше:
– Еге ж! Була в мене така приклячка: лечу
я понад Африкою до Антарктиди. І враз
на моєму шляху постає пустеля – **СТРАХІТЛИВА**,
як дідько! Ані кущика тобі, ані деревця, тільки пісок і сонце.
Та й смажить люто, просто зсередини тебе просмажує!
Отож лечу я, лечу, крилами ворушу дедалі повільніше,
ще трішечки – і буду як та запечена індичка, хоч
на Різдво подавай. І тут мій хвіст... Він самотужки
накрив мене, неначе парасолька!
У його затінку я перетнув
усю пустелю на раз-два!

– Ге, цікавенько, – гмик-
нув Фазан. – Та хай там як, а мій хвіст
спритніший. Це ж бо не просто
хвіст, а **знаряддя неймовірної моці!**

– Твій? Хвіст??? – вибалушився Павич. – І що то за знаряд-
дя, га?

– Ножиці-сікачі, приміром, – задер дзьоба Фазан.
Затим він пихато ляснув хвостовими пір'їнами і продовжив: